



# ŻYCIE EWANGELIA

I NIEDZ ADWENTU, \*A\* Mt 24, 37-44 \* 27.11.2022

(587)

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Jak było za dni Noego, tak będzie z przyjściem Syna Człowieczego. albowiem jak w czasie przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali aż do dnia, kiedy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, aż przyszedł potop i pochłonął wszystkich, tak również będzie z przyjściem Syna Człowieczego. Wtedy dwóch będzie w polu: jeden będzie wzięty, drugi zostawiony. dwie będą mleć na żarnach: jedna będzie wzięta, druga zostawiona. Czuwajcie więc, bo nie wiecie, w którym dniu Pan wasz przyjdzie. a to rozumieć: Gdyby gospodarz wiedział, o jakiej porze nocy nadejdzie złodziej, na pewno by czuwał i nie pozwoliłby włamać się do swego domu. Dlatego i wy bądźcie gotowi, bo o godzinie, której się nie domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie».

*Często narzekamy na "dzisiejsze czasy", na to, że ten świat jest taki niedoskonały. Czujemy też jakieś "niespełnienie". Jest to ze wszech miar uzasadnione. Spełnienie i ostateczne oczyszczenie świata ma się bowiem dopiero dokonać. Nie jest więc postawą chrześcijańską biadolenie nad światem, ale oczekiwanie. Każda doświadczana obecnie niedoskonałość powinna przypominać nam o potrzebie oczekiwania na powtórne przyjście Chrystusa, a nie wpędzać nas w depresję. Kto biadoli nad światem, nie jest gotowy na przyjście Pana. Powinniśmy się spieszyć z tym wyzwalaniem się od biadolenia, bo Pan może przyjść powtórnie nawet dziś. Nieprzewidywalne ostateczne spotkanie z Jezusem ma miejsce w chwili śmierci. Jezus przychodzi wówczas jak złodziej, aby ukraść nasze dotychczasowe życie i przeprowadzić nas w nowe. Przychodzi jak Pan, który żąda sprawozdania z ziemskiego włodarzenia Jego majątkiem.*

---

## ZADANIE NA TYDZIEŃ

**Do przemyślenia:** Czy w codziennym zabieganiu znajduję chwilę na zatrzymanie i wyciszenie się? Jak chcę przeżyć kolejny Adwent?

**Do wykonania:** Czuwaj – kiedy światło na górach daje znak – Wstań i idź [Zbigniew Herbert]

---

## KALENDARZ LITURGICZNY

### 30.11 (środa) Święto św. Andrzeja, Apostoła

Św. Andrzej urodził się w Betsaidzie, mieszkał jednak wraz ze swoim bratem Szymonem Piotrem w Kafarnaum. Obaj byli rybakami. Andrzej był wcześniej uczniem św. Jana Chrzciciela. Ten wskazał przechodzącego nad Jordanem Jezusa, mówiąc "Oto Baranek Boży". Wówczas Andrzej poszedł za Jezusem, co św. Jan Ewangelista opisał słowami: "Jednym z dwóch, którzy to usłyszeli i poszli za Nim, był Andrzej, brat Szymona Piotra. Ten spotkał najpierw swego brata i rzekł do niego: «Znaleźliśmy Mesjasza» – to znaczy Chrystusa. I przyprowadził go do Jezusa" (J 1,35-41). Kościół prawosławny nadaje św. Andrzejowi przydomek "Protokleros", tzn. pierwszy powołany. Ewangelie wspominają go kilkakrotnie, natomiast bardzo wiele miejsca poświęcają mu starożytne apokryfy, m.in. "Dzieje Andrzeja" (II/III w.) oraz "Męka Andrzeja" (IV w.). Niektóre przekazy świadczą, że św.

Andrzej głosił Ewangelię na terenach między Dnieprem a Donem, inne, że w Azji Mniejszej i Achai. Według tradycji, ok. 65 r. w mieście Patras na Peloponezie aresztował go namiestnik rzymski. Św. Andrzej został skazany na ukrzyżowanie, co poczytywał sobie za chlubę, bo taka śmierć upodabniała go do samego Chrystusa. Krzyż, na którym umarł Apostoł, był w kształcie litery X, dlatego obecnie jest on nazywany krzyżem św. Andrzeja.

### **02.12 (piątek) Wspomnienie bł. Rafała Chylińskiego, prezbitera**

Urodził się w Wysoczce koło Poznania w 1694 roku. Po okresie służby wojskowej wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, w którym otrzymał święcenia prezbiteratu w 1717 r. Pełnił posługę kapłańską w wielu klasztorach. Z miłością Boga łączył heroiczne oddanie się w służbie ubogich, chorych i cierpiących. Zmarł w Łagiewnikach koło Łodzi 2 grudnia 1741 r. Zapamiętano go jednak głównie jako człowieka oddanego ubogim. Żebraków karmił jedzeniem z klasztornej kuchni. Jak to często bywa, spotkał się z niezrozumieniem czy nawet pogardą ze strony swoich współbraci, którzy nazywali go „dziadowskim biskupem”. Taka bywa cena, nawet w Kościele, postawy, która nie ulega pokusie wygodnego zamykania się w swoim światku. Podejrzany jest zawsze ten, kto próbuje się wyróżniać na tle ospatego towarzystwa...” Beatyfikacji Rafała Chylińskiego dokonał św. Jan Paweł II w Parku Agrykola w Warszawie 9 czerwca 1991 r., w 250 rocznicę jego śmierci. To, że przez tak długi czas nie zaginęła o nim pamięć – mówił Papież – jest świadectwem, że Bóg jakby specjalnie czekał na to, aby Jego sługa mógł zostać ogłoszony Błogosławionym już w wolnej Polsce. Bardzo się nad tym zastanawiałem, czytając jego życiorys.

### **03.12 (sobota) Wspomnienie św. Franciszka Ksawerego, prezbitera**

Franciszek urodził się 7 kwietnia 1506 r. na zamku Xavier w kraju Basków (Hiszpania). Na studiach teologicznych zapoznał się z bł. Piotrem Favre i św. Ignacym Loyolą. Trzej przyjaciele oraz czterej inni towarzysze złożyli śluby zakonne. Współzałożyciele Towarzystwa Jezusowego udali się potem do Rzymu, gdzie św. Franciszek otrzymał święcenia kapłańskie. 7 kwietnia 1541 r. Święty wyruszył na misję do Indii. Tam w Goa zabrał się energicznie do wygłaszania kazań, katechizacji dzieci i dorosłych, spowiadał, pomagał ubogim. Katechizował również tubylców. Założył dwa kolegia jezuickie. Udał się też do Japonii, gdzie nawrócił ok. 1000 Japończyków. Po powrocie do Indii utworzył nową prowincję zakonną, założył nowicjat zakonu i dom studiów. Umarł w nocy z 2 na 3 grudnia 1552 r. Jego ciało spoczywa w Goa w kościele jezuitów. Pozostawił wiele listów. Do chwały błogosławionych wyniósł go papież Paweł V w 1619 r., a już w trzy lata potem kanonizował Franciszka Ksawerego papież Grzegorz XV. W 1910 r. papież św. Pius X ogłosił św. Franciszka patronem Dzieła Rozkrzewiania Wiary, a w 1927 r. papież Pius XI ogłosił św. Franciszka wraz ze św. Teresą od Dzieciątka Jezus głównym patronem misji katolickich. Jest patronem Indii i Japonii oraz marynarzy

---

## **WARTO WIEDZIEĆ**

Adwent (z łac. adventus - przyjście, przybycie) to okres w roku liturgicznym, który rozpoczyna się od I Nieszporów niedzieli po sobocie XXXIV tygodnia Okresu Zwykłego, a kończy przed I Nieszporami uroczystości Narodzenia Pańskiego w wieczór 24 grudnia. Trwa od 23 do 28 dni i obejmuje cztery kolejne niedziele przed 25 grudnia. Stanowi pierwszy okres w każdym nowym roku liturgicznym. Adwent składa się z dwóch odrębnych okresów: 1. czasu, w którym kierujemy nasze serca ku oczekiwaniu powtórnego przyjścia Jezusa w chwale na końcu czasów (okres od początku Adwentu do 16 grudnia włącznie); 2. czasu bezpośredniego przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię. Zwornikiem wszystkich tekstów liturgii adwentowej obydwu części jest czytanie ciągłe księgi proroka Izajasza. Czytanie to obrazuje tęsknotę za wyczekiwany Mesjaszem.